

(א) [מוספת פ"ח ה"ג],
(ב) [לעיל ק"ג: ו"ז],
(ג) [מכשירין פ"ו מ"ה],
(ד) [קדושין ה: כ"א, ו"ג].

רבינו גרשום

המבשל חלב בחלב. איבעית אימא מר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי כלומר מ"ד לוקה אבישול אבל אכילה לא לקי. ומ"ד אינו לוקה אכילה דאין איסור חל על איסור אבל אבישול לקי. מיתבי המבשל בני חלב כי הפיגול והנותר והא הכא חזינן דאיסור בשר בחלב חל על פיגול ועל נותר: המוחל שמורים של שמן כו' פ"א מוחל שבא תחלה כשדורכין הותים לעשות שמן מה שבא תחלה כמים הוא ואין שמן גבור. תאמר בפרה ורחל שלא נאסרה עמו בשחיטה והואיל ואינו נאסרה עמו בשחיט' עם הגוי לא יאסר עמו בבישול ת"ל בחלב אמו כל שיש לו חלב אסר. בחלב אחרות גדולה מנין כגון פרה. אחרות גדולה שלא נכנסה עמו לידר להתעשר כלומר כל מעשר בקר וצאן בקר בפ"ע וצאן בפ"ע. מה לאמו שכן נאסרה עמו בשחיטה תאמר באחרות הקטנה ברחל שלא נאסרה עמו בשחיטה אחרות גדולה תוכיח שלא נאסרה עמו בשחיטה ואסורה עמו באחרות קטנה מה לאחותו קטנה כו' אי הכי אחרות גדולה נמי תיתי מביניא כו' כלומר מאמו מה לאמו שכן נאסרה עמו בשחיטה תאמר באחרות גדולה שלא נאסרה עמו בשחיטה אחרות קטנה תוכיח שלא נאסרה עמו בבישול ואם נקשי מה לאחותו קטנה שלא נכנסה עמו לידר להתעשר אין אנו יכולין להקשות שהיא נכנסה עמו לידר

כל הבשר פרק שמיני חולין

קיד.

**עין משפט
נר מצוה**

ק"א ב ג מ"י פ"ט מהל' מאכלות אסורות הלכה ו' סמך לאוין קמח טו"ע י"ד סימן פו סעיף ו' [1]: ק"ד מ"י פ"י מהלכות טומאת אוכלין הלכה ד': ק"ה מ"י שם הלכה יג:

לעזי רש"י

מיישב"א. נסיון החלב.

שיטה מקובצת

א' דהא גרי בטהורה משתעי כדאמרן גרי להוציא את הטמאה: ב' הלכך להכי אתא אגרי משמע ליה.

ומר אמר חדא כו'. מ"ד לוקה קאי אבישול דחדא איסורא הוא ומ"ד אין לוקה קאי אכילה דאס לא המרו בו משום אכילת חלב אלא משום בשר בחלב אינו לוקה דלא אמי איסור בשר בחלב ומייל איסור חלב: **כמי חלב.** מיישב"א ז"ל: **הפגול והנותר.** אלמא אע"ג דאקרי וקיימי אמי איסור בשר בחלב ומייל עליהו והוא הדין נמי אס בשר חלב בחלב אלמא מרביזא דגדי נפקא לן דחיל על כל איסורין: **האי סגא.** נמי סבר בכל איסורין דאיסור חל על איסור ואינהו סברי לה כמ"ד אין איסור חל על איסור ותנאי טובא איפליגו זה: **הרי הן כחלב.** להכשיר את הורעים וחלב נקרא משקה דמבי (שופטים ד) ותפתח את נאד החלב ותשקהו: **והמוחל.** משקה הזו מן היתים: **הרי הוא כשמן.** ושמן איקרי משקה דמבי (ישעיה כה) משמה שמנים: **אין לי אלא בחלב אמו.** כלומר עו: **פ"ג מקרא שני:** **בחלב אמו.** דמייטר לרזויי כל חלב זהמה טהורה דהאי תנא לא מנריך ליה לכשמואל דחלב זכר וחלב שחוטה וחלב טמאה מחד קרא דלגופי נפקי דהא אמו כמי ולא שחוטה ולא זכר ולא טמאה דהא גדי או כמיז ובטהורה משתעי כדאמרן [ק"ג]. להוציא את הטמאה ועל כרחיך אמו נמי טהורה דאי אמו טמאה לא הוי איהו טהור הלכך להכי זילא אתא וגדי משמע ליה גדי דווקא ובשר חיה ושאר בהמות מגדי יתירא נפקי לאיסורא דאי סבירא ליה גדי הכל כמשמע אפילו עגל וטלה למה ליה לרזויי חלב חלב ורחל והא אמו כמיז ולקמן (דף קט"ו). דמשמע לן יתורא דגדי גדי לר"ע למעוטי חיה ועוף הני מילי למאן דמשמע ליה גדי ואפילו עגל וטלה אמי קרא יתירא למעוטי אכל למאן דמשמע ליה גדי דווקא קראי יתירי לרזויי אתו דאי למעוטי לא אינטריך וחד למעוטי טמאה ולשליל לא אינטריך קרא דממשמעות יליף ליה כדאשכחנא גבי ר"ע לקמן דאמר שליל גדי מעליא: **הא אסיה ליה.** שפיר בק"ו: **מעיקרא דדינא.** מתחלת הדין דקמני מה אמו שלא נאסרה עמו בהרבעה נאסרה עמו בצשול זהו מחלתו של ק"ו ויש להקשות מה לאמו שכן נאסרה לישחט עמו ציום אחד. ולהכי נקט מעיקרא דדינא פירכא משום דפעמים מקשה על סוף הדין כגון דקמני סיפא פרה ורחל שנאסרו עמו בהרבעה עמו נאסרה על סוף הדין: זו היא פירכא על סוף הדין: חלב אחרות גדולה מנין דלא שעתה דהיינו פרה שהיא מין בהמה כמותה אכל חלב מין גדול הוא ומהאי קרא גופיה דריש ותנא אחריתא הוא ולישניה הוא דשני ועוד דלא נפק ליה פרה ורחל מיתורא דחד קרא אלא פרה לחודה דחלוקה מן הגדי בשני חילוקין חדא דנאסרה עמו בהרבעה וחדא דאין נכנסת עמו לידר להתעשר אכל רחל שנכנסת עמו לידר להתעשר דהא מעשר בקר ולאן כמיז (ויקרא כ) וכל אלא כמשמע לא נפקא ליה מיניה שחאסר עמו בצשול הלכך יליף ברישא פרה והדר אמיא ליה רחל צהצד השוה דללקמן. בקר אינו נכנס עם האלן להתעשר בפרק בתרא דצבורות (דף ע"ג): **ומה אמו.** שאינה חלוקה ממנו לענין מעשר דהא מינה היא ואע"פ שכבר ילדה עדיין היא ראויה ליתכנס עמו לידר להתעשר דגדייה יולדת בתוך שנתה ונכנסת עם זנה לידר להתעשר כשעדיין לא נכנסה להתעשר כדתיניא בצבורות (דף כ'): גדייה שילדה שלש צנות וכל צנותיה ילדו שלש [שלש] כולן נכנסות לידר להתעשר ואפ"ה חלקה הכתוב ממנו לאוסרה עמו בצשול: **אחרות גדולה.** פרה שאינה נכנסת כו': **תלמוד לומר בחלב אמו.** קרא יתירא לרזויי כל חלב ומיילא איתרביא פרה דאשכחן דמתלקה ממנו לענין מעשר תחלק ממנו לצשול: **אחרות קטנה.** רחל: **מזיניא.** מאמו ומאחותו גדולה: **סיסי מאמו.** דמה אמו שלא נאסרה עמו בהרבעה נאסרה עמו בצשול אחרות קטנה נאסרה עמו בהרבעה עמו נאסרה עמו בהרבעה אינו דין שנאסרה עמו בצשול: **מה לאמו כו':** **אי הכי אחרות גדולה נמי יסיסי מזיניא.** מאמו ומאחותו קטנה ומאמי הדין שפיראין להשיב עליו והכי דנין מה אמו שנכנסת עמו לידר נאסרה עמו בצשול אחרות גדולה לא כל שכן וכי פרכת מה לאמו שכן נאסרה עמו בשחיטה תאמר באחרות גדולה אחרות קטנה תוכיח ותו ליכא למיפריך מה לאחרות קטנה שכן לא נכנסה כו' אלמא מפלגי דינא נפקא לן כך שמעתי וקשיא לי הכי נימא אחרות קטנה תוכיח הא אכתי לא קיימא לן אחרות קטנה לאיסורא. ואני שמעתי דהכי פריך מאי חזית דאחרות גדולה נפקא לן מקרא וקטנה מזיניא תיפוק ליה אחרות קטנה מרזויא דקרא וגדולה מזיניא וקשיא לי חדא דמתבאר קרא כי רבי לאחרות גדולה לאיסורא

ביון דע"א אכילה לא קאי. תימה אימא איפכא כדאמר בסמוך ביון דאבישול לקי אכילה נמי לקי: **המבשל במי חלב פטור.** איסורא מיהא איכא דהא כותח מנסייזי דחלבא עזדי ליה כדאמר בריש אלו עוברין (פסחים דף מ"ג). ואמרין לעיל (דף ק"א): **לאסור לאכול בשר צמות:** **בחלב פרה** ורחל מנין. לא אינטריך ליה אלא לרבות בשאין מינו כגון פרה בחלב גדי או גדי בחלב פרה אכל פרה בחלב עממה הא דרשינן לעיל (דף ק"ג): כל מקום שנאמר גדי אפילו פרה ורחל כמשמע וצחנס דחק צקונטרס: **פרה** ורחל שנאסרו עמה בהרבעה. ור"ת חיה ועוף יוכיחו לר' עקיבא או עוף לחודיה לר' יוסי הגלילי דנאסרו בהרבעה עם שאינו מינו כדאמרין בסוף שור שנגח את הפרה (צ"ק דף נ"ה). ולא נאסרו בצשול וי"ל דעליפא פריך: **מה לאמו שכן נאסרה עמו בשחיטה.** תימה לרזויי חיה תוכיח דאין אמו ואת זנו נוהג צמיה: **תלמוד לומר בחלב אמו.** עוד דריש מינה צמון היא עממה בחלבא אע"ג דשמואל דריש ליה למלתיהו לעיל (דף ק"ג): הכא דריש מצחלב דתרי מינייהו מיימתי דהוה מצי למכתב צממו ואנא ידענא דצחלב אמו קאמר כיון דצמד מיימתי הוה כמיזא צחלב אמו ורזי יוסי הגלילי דממעט עוף שאין לו חלב אס מו"ו דלמו קא דריש: **ע**

דדינא פירכא מיהא קא מיייתת לה מאמו מה לאמו שכן נאסרה עמו בשחיטה תאמר בפרה שלא נאסרה עמו בשחיטה תלמוד לומר בחלב אמו תניא אידך בחלב אמו אין לי אלא בחלב אמו בחלב אחרות גדולה מנין אמרת ק"ו ומה אמו שנכנסה עמו לידר להתעשר נאסרה עמו בבישול אחרות שלא נכנסה עמו לידר להתעשר אינו דין שנאסרה עמו בבישול תלמוד לומר בחלב אמו והא למה לי קרא הא אתיא ליה אמר רב אשי משום דאיכא למימר מעיקרא דדינא פירכא מיהא קא מיייתת לה מאמו מה לאמו שכן נאסרה עמו בשחיטה תאמר באחרות גדולה מנין אמרת בחלב אמו שכן נאסרה עמו בשחיטה תאמר באחרות גדולה שלא נאסרה עמו בשחיטה תלמוד לומר בחלב אמו אשכחן אחרות גדולה אחרות קטנה מנין אתיא מביניא מהי תיתי מאמו מה לאמו שכן נאסרה עמו בשחיטה אחרות גדולה תוכיח מה לאחרות גדולה שלא נכנסה עמו לידר להתעשר אמו תוכיח ו' וחזר הדין לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה הצד השוה שבהן שהוא בשר ואסור לבשל בחלב אף אני אביא אחרות קטנה שהוא בשר ואסור לבשל בחלב אי הכי אחרות גדולה נמי תיתי מביניא אין הכי נמי אלא בחלב אמו למה לי מבעי ליה לכדתניא בחלב אמו אין לי אלא בחלב אמו היא

רחל שנאסרו עמו בהרבעה אינו דין שנאסרו עמו בצשול זהו סוף הדין ואם היה מקשה ואומר בהמה טמאה תוכיח שנאסרה עמו בהרבעה ולא נאסרה עמו בצשול אף אתה אל תתמה על פרה ורחל כו' זו היא פירכא על סוף הדין: **חלב אחרות גדולה מנין.** אני שמעתי דהיינו פרה שהיא מין בהמה כמותה אכל חלב מין גדול הוא ומהאי קרא גופיה דריש ותנא אחריתא הוא ולישניה הוא דשני ועוד דלא נפק ליה פרה ורחל מיתורא דחד קרא אלא פרה לחודה דחלוקה מן הגדי בשני חילוקין חדא דנאסרה עמו בהרבעה וחדא דאין נכנסת עמו לידר להתעשר אכל רחל שנכנסת עמו לידר להתעשר דהא מעשר בקר ולאן כמיז (ויקרא כ) וכל אלא כמשמע לא נפקא ליה מיניה שחאסר עמו בצשול הלכך יליף ברישא פרה והדר אמיא ליה רחל צהצד השוה דללקמן. בקר אינו נכנס עם האלן להתעשר בפרק בתרא דצבורות (דף ע"ג): **ומה אמו.** שאינה חלוקה ממנו לענין מעשר דהא מינה היא ואע"פ שכבר ילדה עדיין היא ראויה ליתכנס עמו לידר להתעשר דגדייה יולדת בתוך שנתה ונכנסת עם זנה לידר להתעשר כשעדיין לא נכנסה להתעשר כדתיניא בצבורות (דף כ'): גדייה שילדה שלש צנות וכל צנותיה ילדו שלש [שלש] כולן נכנסות לידר להתעשר ואפ"ה חלקה הכתוב ממנו לאוסרה עמו בצשול: **אחרות גדולה.** פרה שאינה נכנסת כו': **תלמוד לומר בחלב אמו.** קרא יתירא לרזויי כל חלב ומיילא איתרביא פרה דאשכחן דמתלקה ממנו לענין מעשר תחלק ממנו לצשול: **אחרות קטנה.** רחל: **מזיניא.** מאמו ומאחותו גדולה: **סיסי מאמו.** דמה אמו שלא נאסרה עמו בהרבעה נאסרה עמו בצשול אחרות קטנה נאסרה עמו בהרבעה עמו נאסרה עמו בהרבעה אינו דין שנאסרה עמו בצשול: **מה לאמו כו':** **אי הכי אחרות גדולה נמי יסיסי מזיניא.** מאמו ומאחותו קטנה ומאמי הדין שפיראין להשיב עליו והכי דנין מה אמו שנכנסת עמו לידר נאסרה עמו בצשול אחרות גדולה לא כל שכן וכי פרכת מה לאמו שכן נאסרה עמו בשחיטה תאמר באחרות גדולה אחרות קטנה תוכיח ותו ליכא למיפריך מה לאחרות קטנה שכן לא נכנסה כו' אלמא מפלגי דינא נפקא לן כך שמעתי וקשיא לי הכי נימא אחרות קטנה תוכיח הא אכתי לא קיימא לן אחרות קטנה לאיסורא. ואני שמעתי דהכי פריך מאי חזית דאחרות גדולה נפקא לן מקרא וקטנה מזיניא תיפוק ליה אחרות קטנה מרזויא דקרא וגדולה מזיניא וקשיא לי חדא דמתבאר קרא כי רבי לאחרות גדולה לאיסורא

כל הבשר פרק שמיני חולין

קטו.

תורה אור השלם

1. ושמתם את השבת כי קדש הוא לכם מחלליה מות יומת כי כל העשה בה מלאכה ונקרה חפשי והוא מקרב עמיה;
2. לא תזרע ברוק בלאים פן תקדש תזרע ותיבואת הברם; דברים כב ט
3. את חקתי תשמרו בהמתקן לא תרביע בלאים שוך לא תזרע בלאים ויבגר בלאים ששטנו לא יעלה עליך; ויקרא יט ט
4. אל תאכלו ממנו נא ויבשל מבשל בפיס כי אם צלי אש ראשו על קרניו ועל קרבו; שמות יב ט

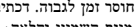
הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה על וכו' וי"ל מדרשי: (ב) ד"ה מושג וכו' וי"ל דלא שייך לאסור מל:

הגהות מהר"י

(א) תורה כל שמיעמי לך וכו' ווא"ת צורס און כזר ליתסר. נכתב על הגליון ע"י פשי"ח בחומש פרשת ראה בפקוק לא תאכל כל תועבה וממנו דאסר ע"י זמ"ש בבורות דף ג' ע"א:

הגהות מהר"ב

רנשבורג (א) תורה חורש וכו' ולגבו' מנה. ג' ע"ב עיי' מיר דף ל"ה ע"א רשי"ב ד"ה מן הכבשים וכו' ותק"ט ד"ה רבא אמר וכו' ודו"ק: [ב] בא"ד וא"ת ובסמ"פ פירך וכו' כ"ל:

מעשה שבת. כגון המצבל בשבת ליתסרו באכילה לכל ישראל דהא הזהרתיך למעבו ולהתרחק ממנו ואין תגן במזיד לא יאכל הוא משום קנס אבל אחרים אכולין בפ"ק (לעיל טו.): **ליספרו.** הזרעים והדישה דהא הרחיקתיך מהם כל הנך דקאמר ליתסרו באכילה ובהנהא קאמר ליתסרו: **הני לא כ"ש.** אבל צבצר בחבל לא אמרינן האי ק"ו דהא כתיב ליתסרו: **הני לא כ"ש.** אבל צבצר דליסורא דקרא עליה קאמר דהא כתיב תועבה גופה אבל לא אכיל השרישה ע"מיה אלא הבא ממנה והחוסס והדש נמי לאו חסימיה גופה קאכיל אלא מעשה הבא על ידה וילפינן משבת דאין הבא מכתה קדש: **כלאי זרעים.** פן עגלנן תועבה וליתסרו: **כלאים.** אסירי לגבוה דמניח שור או כבז או עז"ה פרט לכלאים בגמרא דהשוחט (לעיל נח.): **אוסר ואס צנו.** אינו אלא מחוסר זמן שהיו אסור ומחר מותר: **שילוח הקן ליספר.** כגון נטל את האס מעל הזנים וכו' לפנינו ומייבנוהו לשלח דמתן לקמן (דף קמח.) משלח ואינו לוקה תאסר לאכילה עולמית דהא נעבדה זה עבירה: **לא אמרה טורה שלח לתקלה.** וכוון הרי אמרה שלח דכתיב (דברים כג) לא תקח האס והדר שלח משלח דאס לקחת אותה חוזר ושלחה ואס היתה אסורה לא היה אומר לך שלחנה ויכשלו זה בני אדם וה"ה דמני למימר נמי בכל הני מה שבת דחמיירא כו' ומיניה מידי דמשכח פירוקא מגופיה לא יליף מאחריתי לישלח הקן ליתסר האס לעולם ואפילו שלחה דהא כל שמיעבתי לך הרי הוא לך לעולם צבל תאכל והרי אסרתיה לך באותה עשה וזה נראה לי עיקר דהא לא קאמר רב אשי דכל דבר שנעבדה צו עבירה ומתחלה הוא מותר אסור דאס כן החורש צבור וחומר והמריבוע כלאים והחוסס יאסרו ובהמות ואין לא פרכינן מניייהו מידי אלא מן היוצא מהן: **שהוא כוה.** שאסור באכילה כוה: כעורה

אלתחת וצנחמים צ"פ (דף כז.) דפליגי נגאי גבי ולקח הכהן מדם החטאת בצלצבו ונתן דאיכא דמוקי אצבע אשלפניו אולקח ולא אנתניה של אחריו ואיכא דמוקי לה אנתניה של אחריו ולא אלקימה דלפניו ואיכא דמוקי לה אחריוהו היינו טעמא דפשיטא דקרא משמע טפי אלקימה דלקמיה ואשכחן בדוכתא אחריונא ולקחת מדם הפר ונתת על קרנות המזבח בצלצבע דהוי אצבע אנתניה והשתא פליגי דמד מוקי אלקימה כמשמעויה דקרא וחד מוקי לה אנתניה דליף קמסו מן המפורש ולא בעי נמי לאוקומי אלקימה דלא שייך לקימה אצבע אלא דעבד חוץ לשפת המזרח והך דמוקי אחריוהו אלקימה משום משמעויה ואנתניה דליף נמי מן המפורש (ו) וזריך עיין כל היכא דאמר מקרא נדרש לפניו ולאחריו אס וכול לישב שלח יקשה למה ידרשנו לפניו ולאחריו יומר מאותם שאין להם הכרע: (לעיל) **כ"ש שתיעבתי לך הרי הוא בב"ב תאב"ב.** וא"ת היאך לנו אכולין אילים אפילו סירסן עובד כוכבים מ"ש מבשר בחלב וי"ל מדאסר רחמנא מעון וכתוב לגבוה מכלל דלהדיוט שרי וזו"ת צורס און כזר ליתסר אפילו זרמו עובד כוכבים וי"ל (ב) דשרי רחמנא קדשים שהוממו כלכי ואיל א"כ אינו דבר מתועב:

ה"א קדש ואין מעשיה קדש וכו' והוא אמר קרא וכו' קדש היא לכם (ה) היא קדש ואין מעשיה קדש חורש בשור ובחמור וחוסם פי פרה ודש בה ליתסרו דהא תיעבתי לך הוא השתא ומה שבת דחמורא מעשיה מותרים הני לא כל שכן (ו) כלאי זרעים ליתסרו דהא תיעבתי לך הוא מדגלי רחמנא גבי כלאי הכרם (ז) פן תקדש פן תוקד אש מכלל דכלאי זרעים שרו ואימא כלאי כרם אסורין בין באכילה בין בהנאה כלאי זרעים באכילה אסירי בהנאה שרו איתקוש לכלאי בהמה דכתיב (ב) בהמתך לא תרביע כלאים שוך לא תזרע כלאים מה בהמתך היוצא ממנה מותרת אף שוך היוצא ממנו מותר וכלאי בהמה גופייהו מנא לן מדאסר רחמנא כלאים לגבוה מכלל דלהדיוט שרי אותו ואת בנו ליתסר מדאסר רחמנא מחוסר זמן לגבוה מכלל דלהדיוט שרי שילוח הקן ליתסר (ג) לא אמרה תורה שלח לתקלה אמר ריש לקיש מניין לבשר בחלב שאסור ת"ל (ד) אל תאכלו ממנו נא ובשל מבושל שאין תלמוד לומר מבושל מה תלמוד לומר מבושל לומר לך בשר אחר שהוא כזה ואי זה זה בשר בחלב א"ל רבי יוחנן כעורה

יוחנן הסנדלר דאוסר במצבל בשבת וקצת תימה לרבי יוחנן למה ליה למימר מקדש דמעשה שבת אסירי תיפוק ליה מכל שמיעבתי והימר הגהה מלכס: **הן קורש בשור וחמור וחוסם פי פרה ודש בה** ליתסרו. פי השור והחמור וש ספרים דגרסי השתא לגבוה שרו להדיוט מעבתי (א) ולגבוה מנא לן דשרו דכתיב (ויקרא כג) ומיד בן נכר לא תקריבו את לחם אלהיכם מכל אלה מכל אלה אי אתה מקריב לא פיי עבירה וז"ת הזרעים והדישה ליתסרו דמקרא דאלה על כרחך לא הורעים והדישה דלא תחוסס אסור משום בהמה וכן לא תחורש ולא משום חרישה וזרעה דלפילו בלאו חרישה אסור להנהיג בשור וחמור (ב) וא"ת ובסמוך בסוגיין פריך שילוח הקן ליתסר תיפוק ליה דאף לגבוה שרי מהאי קרא דאלה וי"ל דקרא דאלה צבהמה כתיב ולא בעופות ועוף מצבהמה לא אתי משום דאין גדלות וקטנות פוסל צבהמה כמו צמורים וצני יונה (ה) וא"ת למה לי קרא דאלה הא מדאיתרין קרא צפרק כל האסורין (תמורה נח): מן הצבהמה להוציא הרובע והרצב מכלל דשאר קדשים שנעבדה בהן עבירה לא אסירי מכל שמיעבתי וכי תימא דלא אתא מן הצבהמה אלא לאשמעינן מכלל דלהדיוט שרי ולא מיתסר מכל שמיעבתי מ"מ גילף חורש בשור וחמור וחוסם פי פרה כק"ו מרובע ורצב דבמיניה ושרי להדיוט וי"ל דאי לאו אלה היה אסרינן להו מדכתיב מן הבקר כי היכי דממעטינן מיניה נעבד וא"ת ספרים דגרסי ומה שבת דחמיירא אמרת היא קדש ואין מעשיה קדש הני לא כל שכן וכן גרסי בקונטרס ופי' דצבצר וחלב לא אמרינן האי (ו) קושא דמסתברא דכל שמיעבתי עליה רמינן דקא אכיל תועבה גופה אבל האי לא אכיל חרישה ע"מיה וכן חוסס לאו חסימיה גופה קאכיל אלא הבא על ידה ממנה וילפינן משבת דאין הבא מכתה קודש וקשה דלמה לא יחשב צישול של שבת תועבה גופה כמו צישול של צבצר בחלב ונראה דהיינו טעמא דצבצר בחלב צישול ניכר אבל מעשה שבת אין ניכר שנעשה שבת ואותו ואת צנו ושילוח הקן דפריך ליה מינייהו ז"ל דניכר בהם האיסור יותר ממה שניכר בחורש בשור וחמור וחוסם פי פרה ודש זה: **פן תקדש פן תוקד אש.** וא"ת והא איצטרין לאשמעינן דמזוית צשריפה הא כלאי זרעים אין מזוית צשריפה אבל בהנאה אסירי וי"ל דבלאו הכי פריך שפיר אי"נ ליתבז פן תשרף ומדכתיב תקדש משמע דאתא לאסור הנאה כקדש: **בכ"א זרעים באכילה אסירי בהנאה שרו.** וא"ת לקמן (דף קטו.) גבי מעביר עיף דלא מיתסר כי אס צהוסף מאתים אבל לא הוסף שרי באכילה מדכתיב תרי קראי המלאה והזרע נימא ה"מ בהנאה אבל באכילה אסירי מכל שמיעבתי לך כדבעי למימר הכא וי"ל דמאחר דאשכחן כלאי זרעים דשרו באכילה דאיתקוש לצבהמה וללאי הכרם אסורין אס כן סברא הוא צבל הוסף כיון דלא מיתסר לגמרי כשאר כל כלאי הכרם יש לו להתיר אף באכילה כמו בכלאי זרעים: **מדאסר רחמנא בכ"א לגבוה מבכ"ב דלהדיוט שרי.** וא"ת ודלמא איצטרין קרא להקדישה ואח"כ הרציעה כלאים כדאמר פרק כל האסורים (תמורה כט.) גבי טרפה דאיצטרין לאסור לגבוה היכא דהקדישה ואח"כ נטרפה וי"ל דמ"מ הכא אי איתנין למיכר של הדיוט מכל שמיעבתי לך כ"ש דלגבוה אסירא מכל שמיעבתי לך אע"ג דהוקדש תחלה וכן וי"ל גבי אותו ואת צנו בסמוך אי נמי מדגלי לך צטרפה שאין חילוק ה"ה צבלאים ומחוסר זמן: **מדאסר רחמנא מחוסר זמן לגבוה.** דכתיב ומיזם השמיני והלחה ירעה דאמר לעיל צפרק אותו ואת צנו (דף פה.) נתקו הכתוב ללאו דאותו ואת צנו לעשה: **כ"א אמרה תורה שלח לתקלה.** מימה דשרינן הכא מהא סברא צבל שום קרא ובסוף פרק שני דקדושין (דף נז.) גבי צפרי מזרוע דריש כל צפור טהורה תאכלו לצבות המשולח ואת אשר לא תאכלו לצבות השחוטתה ופריך ואיפוך אלא ומשני רבא לא אמרה תורה שלח לתקלה והשתא למה לן קרא (ז) דכל צפור טהורה תאכלו להמיר דהכא שרינן מהאי טעמא שילוח הקן וי"ל דהתם כיון דכתיב לא תאכלו לאסור האחת הוה אמינא דאיך נמי אסירא משום דאיתקוש צפרים אהדי ולא הוה שרינן מעטם דלא אמרה תורה שלח לתקלה אי לאו דאיכא עדיין יתורא דכל צפור טהורה תאכלו ולא דמי לכל שמיעבתי לך דהכא דלא כתיב צהדיא אשלוח הקן ומהך סברא איכא לאוקומי צמיילי אחריי:

ש"אין ת"כ מבושל. לית ליה לר"ל הנך דרשות דדרשינן בסוף פריך כל שעה (פסחים דף קא.) מינה ללאו ואח"כ צבלו או לשאר משקים כו': צבני